

томъ некомъ себедопадаюћомъ важностѣ у Лвовскимъ новинама овако: „Лепа є истина та мисао славянства као и исканѣ користи изъ дѣла сродни племена: али вара и помагай! дайте намъ више подлиности у производима књижевнимъ; та милия ће ду намъ бити наша отечественна польска испитиваня, неголь туђа (питамо: заръ є Славянинъ Славянину туђинъ?) одъ некудъ преведена.“ Ето примера худогъ отуђиваня, отрицаня и интолератне народности! Польски тай рецензентъ небы заиста ништа рекао, или бы јоштъ преводителя похвалио быо, кадъ бы овај изъ енглескогъ, францускогъ или немачкогъ ѣзыка што превео, али изъ чешко-словенскогъ! То се зове Славянска неузаймностъ. Поляци бы требали подобне красне почетке препоручивати и подпомагати, еръ ништа тако узаймностъ непомаже, као узаймно превађанѣ съ єдногъ нарѣчя у друго. Поляци бы требало што є јоштъ год. 1819. нѣновъ саотечественникъ З. Д. Ходаховски о Петрограду писао у књизи: *O Slowianczyznie w Krakowie* 1835 стр. 40. „Овдашњи учени тужесе о томъ, да међъ нѣма и Поляцима јоштъ неپرестано пречага старогъ неповереня и отуђиваня трає, у кратко да њи јоштъ дуга сѣверна ноћъ покрива, кадъ њи напротивъ съ юга и запада Евопе зрачна муча обасява. Колико Поляка говоре, пишу и читаю савршено туђе не славянске ѣзике, као н. пр. француски, а башъ